

Sygn. akt XV Ca 1435/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Michał Wysocki

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2015 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)z siedzibą w W.

przeciwko H. S.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 26 czerwca 2015 roku

sygn. akt I C 2468/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.044,61zł (trzy tysiące czterdzieści cztery złote sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty,
- 2) w pozostałym zakresie oddala powództwo,
- 3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 446zł z tytułu zwrotu kosztów procesu,

I. w pozostałym zakresie oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 284zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

/-/ M. Wysocki

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2015r. (sygn. I C 2468/14) Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie z powództwa (...) w W. przeciwko H. S. o zapłatę, oddalił powództwo w całości (pkt 1) i kosztami procesu obciążył powoda (pkt 2).

Wydając p owyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w W., której celem jest zawieranie transakcji sekurytyzacyjnych.

W dniu 21 maja 2008r. pozwana H. S. zawarła z (...) SA umowę prostej pożyczki gotówkowej nr (...) obejmującej kwotę 4.573,44zł. Umowa została zawarta na okres do dnia 25 maja 2012r. W treści umowy pozwana zobowiązała się do dokonywania w okresie objętym umową spłaty pożyczki wraz z odsetkami w równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych 25-go dnia każdego miesiąca, w wysokości 146,34zł, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata będzie ratą wyrównawczą, a jej wartości nie będzie wyższa niż 157,97zł.

Strony umowy ustaliły, iż pożyczka zostanie oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, która w dniu sporządzenia umowy pożyczki wynosiła 22,90%. Rzeczywista stopa oprocentowania pożyczki wyniosła 33,69%.

Zgodnie z § 6 umowy w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat pożyczki zgodnie z postanowieniami bank będzie pobierał od niespłaconej w terminie pożyczki podwyższone odsetki naliczone według stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania (...) dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 pkt. procentowych. Tak ustalona stopa tego oprocentowania nie może jednak przekraczać wysokości oprocentowania maksymalnego określonego w art. 359 § 2¹ kc. Powyższe oprocentowanie w dniu podpisania umowy wynosiło 29% w stosunku rocznym.

Według § 10 umowy bank zastrzegł sobie prawo przeprowadzenia kontroli spłaty pożyczki. W razie stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane lub z przypadku, gdy pożyczkobiorca nie ureguluje należności, mimo upływu 7-dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty, skierowanym do pożyczkobiorcy listem za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, jak również w przypadku braku zapłaty w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat kapitałowo-odsetkowych za co najmniej dwa okresy płatności, bank może wypowiedzieć umowę pożyczki lub zażądać od pożyczkobiorcy dodatkowego zabezpieczenia pożyczki. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni. Strony uzgodniły, iż po upływie okresu wypowiedzenia umowy pożyczki pożyczkobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanej pożyczki wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z pożyczki.

Pismem z dnia 8 maja 2009r. (...) SA z siedzibą w K. wypowiedział pozwanej umowę pożyczki.

W dniu 27 kwietnia 2010r. (...) SA z siedzibą w W. (następca prawny (...) SA z siedzibą w K.) wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący kwoty: 4.135,56zł tytułem należności głównej; 331,83zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 20% od dnia 21 maja 2008r. do 8 lipca 2009r.; 277,90zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 20% od dnia 25 stycznia 2009r. do 27 kwietnia 2010r.; 37,82zł tytułem opłat i innych prowizji.

Pismem złożonym dnia 30 kwietnia 2010r. (...) SA wniósł o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 27 kwietnia 2010r. klauzuli wykonalności. Postanowieniem z dnia 26 maja 2010r. (sygn. II Co (...)) Sąd Rejonowy (...) w P. nadał powyższemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

Na wniosek Banku wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne, które postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2013r. zostało przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) w P. umorzone w całości wobec bezskuteczności egzekucji.

W dniu 29 października 2013r. powód zawarł z (...) SA z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, która objęła również wierzytelność przysługującą (...) SA wobec pozwanej z tytułu umowy nr (...).

W dniu 18 kwietnia 2014r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego na kwotę 4.454,85zł, w tym: 4.135,56zł tytułem kapitału oraz 319,29zł tytułem odsetek.

W okresie od 21 maja 2008r. do 29 października 2013r. pozwana dokonywała comiesięcznych spłat kredytu w kwotach od 21,23zł do 100zł, w łącznej wysokości 3.991,34zł.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony postępowania; również Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Sąd ten nie uczynił podstawą

ustaleń faktycznych dowodu w postaci zawiadomienia o przelewie wierzytelności skierowanego do pozwanej przez (...) SA w W. z uwagi na brak przedłożenia dowodu nadania bądź też doręczenia w/w pisma. Pozwana zaprzeczyła jakoby pismo o tej treści zostało jej doręczone, a zatem na podstawie ciążył obowiązek wykazania powyższej okoliczności.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy dokonał następujących rozważań prawnych:

Sąd I instancji wskazał, że pozwana H. S. nie kwestionowała, iż w dniu 21 maja 2008r. zawarła umowę pożyczki, która następnie została jej wypowiedziana. Pozwana zakwestionowała jednak roszczenie powoda podnosząc, iż nie wykazał on jego wysokości. Pozwana podniosła, iż kwota objęta pozwem nie uwzględnia dokonanych przez nią wpłat na rzecz zbywcy wierzytelności. Pozwana zaprzeczyła jakoby otrzymała informację o przelewie wierzytelności, a nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Następnie Sąd Rejonowy wskazał na treść przepisów art. 509 § 1 i 2 kc, po czym odniósł się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Powołując się na art. 117 kc, art. 118 kc, art. 123 § 1 kc oraz art. 124 § 1 kc stwierdził, że wobec niekwestionowania przez pozwaną okoliczności wypowiedzenia umowy, można przyjąć, że wypowiedzenie nastąpiło ze skutkiem na dzień 28 lipca 2009r. Z tym też dniem roszczenie stało się wymagalne i rozpoczął się bieg terminu przedawnienia. (...) SA wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w dniu 27 kwietnia 2010r. Następnie bank, pismem z dnia 30 kwietnia 2010r. zwrócił się o nadanie w/w tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności przerywając bieg przedawnienia. Bieg terminu przedawnienia rozpoczął się ponownie od chwili nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu tj. od dnia 26 maja 2010r. Bankowy tytuł egzekucyjny wraz z klauzulą wykonalności stanowił tytuł wykonawczy umożliwiający wszczęcie postępowanie egzekucyjnego. Wniosek banku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego ponownie przerwał bieg terminu przedawnienia. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone w dniu 29 kwietnia 2013r., a bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo. Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 18 kwietnia 2014r., a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

W dalszej kolejności Sąd I instancji podniósł, że na uwzględnienie zasługiwał zarzut niewykazania wysokości roszczenia podniesiony przez pozwaną. Powód dochodził od pozwanej kwoty 4.454,85zł, na którą składać się miały kwoty: 4.135,56zł tytułem kapitału; 312,95zł tytułem odsetek umownych naliczonych za okres od daty zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania według określonej w umowie stopy procentowej oraz 6,34zł tytułem odsetek karnych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczone do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od zadłużenia przeterminowanego według ustalonej w umowie stopy procentowej. Jednakże wobec kwestionowania przez pozwaną wysokości roszczenia, powód winien wykazać w jaki sposób powyższa kwota została obliczona. Powód nie sprostął powyższemu obowiązkowi. Okoliczność ta nie wynika w szczególności z dokumentów w postaci raportów - zestawień należności i spłat kredytu przedłożonych przez stronę powodową (k. 69-73). Z treści przedłożonych raportów nie sposób ustalić bowiem w sposób jednoznaczny w jaki sposób rozliczane były wpłaty dokonywane przez pozwaną od dnia 21 maja 2008r. do 29 października 2013r. Z treści przedmiotowych dokumentów wynika, iż wszelkie wpłaty, dokonywane comiesięcznie przez pozwaną, zaliczane były wyłącznie na poczet kosztów windykacji oraz spłaty odsetek karnych. Powód nie wykazał jednak w żaden sposób w jaki sposób ustalano wysokość odsetek karnych oraz jak zmieniała się wartość zadłużenia pozwanej z tego tytułu. Sąd nie był zatem w stanie ocenić prawidłowości zaliczania dokonywanych przez pozwaną wpłat. Wskazać należy, iż łączna wartość uiszczonych przez pozwaną kwot na dzień 9 lipca 2013r. zgodnie z raportem wyniosła 3.991,34zł, przy czym w okresie od kwietnia 2010r. do grudnia 2010r. pozwana uiściła kwotę 496zł. Zgodnie natomiast z bankowym tytułem egzekucyjnym z dnia 27 kwietnia 2010r. odsetki za opóźnienie w wysokości 20% od dnia 25 stycznia 2009r. do 27 kwietnia 2010r. wynosiły jedynie 277,90zł. Bez znaczenia pozostaje również powoływanie się przez stronę powodową na tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 27 kwietnia 2010r. zaopatrzonego z klauzulą wykonalności, skoro jak wskazano powyżej od momentu wystawienia tytułu pozwana przez kolejne 30 miesięcy dokonywała spłat wymagalnego zadłużenia. Strona powodowa przedłożyła wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda z dnia 18 kwietnia 2014r., co do którego zgodnie z art. 194 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) nie mają zatem zastosowania przepisy prawa cywilnego stanowiące, iż dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód

tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art.244§1 kpc), a strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić (art. 252 kpc). Nawet gdyby przyjąć, iż domniemanie prawne z art. 244 § 1 kpc obowiązywałoby w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, odnosić się ono mogłoby co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmowałoby zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. Przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi zatem wystarczającego dowodu na potwierdzenie istnienia wierzytelności we wskazanej wysokości. Sąd Rejonowy nie znalazł zarazem podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dokumentów, na poparcie twierdzeń powoda, u zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa (przedsiębiorca, trudniący się dochodzeniem wierzytelności) działała przez profesjonalnego pełnomocnika. Postanowieniem z dnia 6 maja 2015r. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do podania jak wyliczył zadłużenie pozwanej w zakresie roszczenia głównego, a w szczególności na co zaliczał wpłaty pozwanej podane w raporcie w zestawieniu należności i spłat kredyt za okres od 21 maja 2008r. do 29 października 2013r. tj. podał jak powód oblicza zadłużenie odsetkowe z tytułu odsetek karnych, w terminie 10 dni pod rygorem uznania roszczenia pozwu za niewykazane. Pełnomocnik powoda nie wywiązał się z nałożonego na niego zobowiązania, a jedynie podał, iż wpłaty pozwanej zaliczone były na poczet odsetek umownych i spłat różnych tj. odsetek karnych, kosztów windykacji, spłaty odsetek zwykłych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako niewykazane.

O kosztach postępowania Sąd ten orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, który zaskarżył go w części w jakiej Sąd I instancji oddalił powództwo co do kwoty 4.274,07zł oraz orzeczenia o kosztach procesu. Sądowi Rejonowemu powód zarzucił przy tym:

- 1) naruszenie art. 6 kc poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia, co stoi w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym;
- 2) naruszenia art. 451 kc poprzez jego niezastosowanie objawiające się pominięciem przez Sąd, że wierzyciel pierwotny był uprawniony do zaliczenia wpłat pozwanej przede wszystkim na związane z jej długiem zaległe należności uboczne;
- 3) naruszenie art. 232 zd. 1 kpc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, a mianowicie wysokości dochodzonego roszczenia w zaskarżonym zakresie, podczas gdy powód przedłożył następujące dowody: umowę prostej pożyczki gotówkowej nr (...), z której wynika uprawnienie do naliczania odsetek karnych za opóźnienie w wysokości określonej w § 6 umowy, nie wyższych jednak niż odsetki maksymalne; bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 27 kwietnia 2010r. wraz z postanowieniem o nadaniu mu klauzuli wykonalności, które świadczą o wysokości i składowych zadłużenia pozwanej na dzień wystawienia (...); szczegółowy raport - zestawienie należności i spłat kredytu pozwanej, z którego wprost wynika, w jakich terminach i jakich wysokościach były księgowane wpłaty pozwanej;
- 4) naruszenie art. 233 kpc poprzez błędną ocenę dowodów, dokonaną sprzecznie z logiką i zasadami doświadczenia życiowego, objawiającą się tym, że: Sąd w zupełności pominął ustalone przez siebie okoliczności, a mianowicie, że pozwana nie regulowała swoich należności w terminie, kredyt był przez nią spłacany nieregularnie i w niepełnych kwotach - z czego logicznie wynika, że wierzyciel pierwotny naliczał odsetki karne za opóźnienie, a nadto, że łączna suma wpłat pozwanej jest niższa niż wysokość pierwotnie zaciągniętego przez nią zobowiązania, z czego w sposób oczywisty wynika, że całość roszczenia nie została zaspokojona; Sąd stwierdził, że z treści przedstawionych raportów nie sposób ustalić w jaki sposób rozliczane były wpłaty dokonywane przez pozwaną, podczas gdy na podstawie jego treści mógł przecież ustalić, że pomiędzy datami kolejnych wpłat naliczane były odsetki karne za opóźnienie w spłacie kredytu, w wysokości określonej w § 6 umowy, nie wyższe niż odsetki maksymalne, na poczet których zaliczane były w większości wpłaty kolejne, wobec czego kwota należności głównej nie ulegała zmianie,

bowiem wierzyciel pierwotny zaliczał wszelkie wpłaty zgodnie z treścią art. 451 kc - w pierwszej kolejności na zaległe należności uboczne.

Z uwagi na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 4.274,07zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z uiszczoną opłatą skarbową od pełnomocnictwa; zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje (art. 505¹³ § 2 kpc) :

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że podstawą rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd II instancji był materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed Sądem I instancji. Sąd Okręgowy nie przeprowadzał bowiem postępowania dowodowego, w szczególności Sąd uznał, że nie było podstaw do przeprowadzania dowodu z dokumentu przedłożonego przez powoda wraz z apelacją – rozliczenia wpłat i naliczonych odsetek (k. 107), albowiem wniosek o przeprowadzenie tego dowodu uznać należało za spóźniony na podstawie art. 381 kpc. Nie budzi żadnych wątpliwości, że powód mógł przedstawić w/w rozliczenie w toku postępowania przed Sądem I instancji, czego jednak nie uczynił. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Rejonowy zobowiązywał powoda do podania sposobu wyliczenia zadłużenia pozwanej H. S., pod rygorem uznania roszczenia za niewykazane (por. postanowienie z dnia 6 maja 2015r. – k. 87v), a mimo tego powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedłożył wówczas tego rozliczenia. Przedstawienie tego dokumentu dopiero w postępowaniu apelacyjnym uznać należy zatem za spóźnione w rozumieniu art. 381 kpc.

Opierając się na materiale dowodowym zgromadzonym w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, Sąd Okręgowy doszedł jednak do częściowo odmiennych wniosków w kwestii sprostania przez powoda z ciążącym na nim obowiązkowi dowodowemu (art. 6 kc i art. 232 kpc) co do wysokości dochodzonego roszczenia. Bezspornym jest, że pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę prostej pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 21 maja 2008r., z której to umowy powód wywodził roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie. Pozwana nie zakwestionowała roszczenia co do zasady, a jedynie co do wysokości, podnosząc m.in. że dokonywała spłaty kredytu i kwestionując wyliczenia przedstawione przez powoda. Mimo zobowiązania powoda przez Sąd, ten nie przedstawił w toku sprawy wyliczenia zadłużenia pozwanej w zakresie roszczenia głównego, ze wskazaniem sposobu zaliczania wpłat pozwanej, ani sposobu obliczania zadłużenia z tytułu odsetek karnych. W ocenie Sądu Okręgowego zobowiązanie to było prawidłowe, albowiem na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda wraz z pozwem, odpowiedzią na sprzeciw, a także wyjaśnień zawartych w piśmie procesowym z dnia 28 maja 2015r. nie sposób było zweryfikować prawidłowości wyliczenia kwoty żądanej w pozwie, w szczególności co do sposobu wyliczenia roszczenia głównego i odsetek karnych, przy uwzględnieniu wpłat dokonywanych przez pozwaną. W ocenie Sądu II instancji, powyższe zaniechanie procesowe powoda nie uzasadniało jednak oddalenia powództwa **w całości**. Z treści w/w umowy (k. 31-33) wynika bowiem, że poprzednik prawny powoda udzielił powódce pożyczki w kwocie 4.573,44zł (§ 1 ust. 1 umowy), z czego powódce wypłacono kwotę 4.100zł (§ 2 ust. 4 umowy). Z kolei w § 5 ust. 1 umowy wskazano, iż całkowity koszt pożyczki – w rozumieniu art. 7 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2001r., nr 100, poz. 1081 z późn. zm.) wynosi 2.935,95zł. W konsekwencji w opinii Sądu Okręgowego, rację ma powód wskazując w apelacji, że z powyższego wynika, iż przy prawidłowej spłacie pożyczki pozwana winna zapłacić łącznie kwotę 7.035,95zł. Skoro z ustaleń Sądu wynika, iż w okresie od 21 maja 2008r. do 29 października 2013r. pozwana dokonała spłat w łącznej kwocie 3.991,34zł, to znaczy że nie spłaciła ona całości zadłużenia wobec powoda (jego poprzednika prawnego). Ponieważ pozwana miała do spłaty kwotę 7.035,95zł, a spłaciła jedynie kwotę 3.991,34zł (brak dowodów wpłaty na wyższą kwotę – przy czym powód przyznał dokonanie wpłat w takiej wysokości), to uznać należy, że winna zapłacić na rzecz powoda przynajmniej kwotę 3.044,61zł, stanowiącą różnicę pomiędzy w/w kwotami. Skoro powyższe wynika z materiału dowodowego zgromadzonego przed Sądem I instancji, to stwierdzić należy, że Sąd ten nie miał podstaw

do oddalenia powództwa w zakresie w/w kwoty, i to mimo nie przedstawienia przez powoda sposobu wyliczenia roszczenia dochodzonego w pozwie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§1 kpc zmienił zaskarżony wyrok (pkt I wyroku) w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.044,61zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty (zgodnie z żądaniem – k.13) skoro w tym terminie całość należności była już wymagalna), a w pozostałym zakresie oddalił powództwo, uznając że powód nie zdołał wykazać zasadności roszczenia powyżej w/w kwoty. Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek ustawowych znajdowało oparcie w art. 481 § 1 kc.

Konsekwencją powyższej zmiany była również zmiana rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji. Sąd II instancji na podstawie art. 100 zd. 1 kpc rozdzielił te koszty stosunkowo wg wyniku sprawy, zasądzając z tego tytułu od pozwanej na rzecz powoda kwotę 446zł. Powód wygrał sprawę przed Sądem I instancji w 68% (zasądzono kwotę 3.044,61zł z kwoty 4.454,85zł), a pozwana przegrała w 32%, wobec czego winna zwrócić mu część poniesionych kosztów w kwocie 446zł. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 717zł (100zł opłata od pozwu, 17zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 600zł wynagrodzenie pełnomocnika - § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. z 2013r., poz. 490 t.j.) jednak domagał się zwrotu jedynie kwoty 600zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwoty 56zł tytułem opłaty od pozwu (k.13). Wobec tego, Sąd będąc związanym zakresem żądania (art. 321 kpc), nakazał pozwanej zwrócić powodowi kwotę 446zł stanowiącą 68% z kwoty 656zł.

W pozostałym zakresie apelacja powoda podlegała oddaleniu jako bezzasadna, o czym orzeczono na podstawie art. 385 kpc, jak w pkt. II wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na takich samych zasadach jak powyżej o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego. Skoro powód wygrał sprawę w instancji odwoławczej w 71% (zasądzono kwotę 3.044,61zł z kwoty 4.274,07zł), a pozwana przegrała w 29%, to w związku z faktem poniesienia przez powoda kosztów w łącznej wysokości 400zł (100zł opłaty sądowej od apelacji oraz 300zł wynagrodzenia pełnomocnika - § 6 pkt 3 w związku z § 2 i 12 ust. 1 pkt 1 w/w rozporządzenia), należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 284zł (400zł x 0,71) z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, o czym orzeczono jak w pkt. III wyroku.

SSO Michał Wysocki